

लाओदिकिया — नम्बर दुई

प्रोटेस्टेन्ट सीङ्ग

Jeff Pippenger

2023-08-27

प्रकाशको पुस्तकमा उधारिंदै गरेको सन्देशलाई बुझ्नका लागि, प्रोटेस्टेन्ट सुधार आन्दोलनका जरा, विकास, र महत्त्वलाई चिन्नु अत्यावश्यक छ। त्यस सुधार आन्दोलनको इतिहासभित्रका तीन मुख्य रेखाहरूले बाइबललाई सम्बोधन गर्छन्, साथै बाइबलको अध्ययन गर्दा प्रयोग गरिनुपर्ने सही कार्यविधिलाई पनि; र त्यस्तै, त्यस इतिहासभरि चुनिएका सन्देशवाहकहरू नै त्यस इतिहासका मार्गचिन्हहरू हुन्। सधैँझैँ, शैतानले धेरै नक्कली विकल्पहरूद्वारा King James Bible लाई लुकाउने प्रयत्न गर्‍यो, र उसले बाइबललाई बुझ्ने सही कार्यविधिलाई पनि धेरै नक्कली विकल्पहरूद्वारा लुकाउन खोज्यो, अनि त्यस इतिहासको क्रममा खडा गरिएका सही सन्देशवाहकहरू (मार्गचिन्हहरू) लाई पनि लुकाउने प्रयत्न गर्‍यो।

“तर शैतान निष्क्रिय बसेन। अब उसले त्यही कुरा प्रयास गर्‍यो, जुन उसले हरेक अन्य सुधारात्मक आन्दोलनमा प्रयास गर्दै आएको छ—साँचो कार्यको सट्टा एउटा नक्कली कुरा उनीहरूमाथि थोपरेर मानिसहरूलाई छल्लन र नष्ट गर्न। जसरी ख्रीष्टियन मण्डलीको पहिलो शताब्दीमा झूटा ख्रीष्टहरू थिए, त्यसरी नै सोह्रौँ शताब्दीमा झूटा अगमवक्ताहरू उठे।” The Great Controversy, 186.

१८४० देखि १८४४ सम्मको मिलेराइट इतिहासमा, प्रोटेस्टेन्टवादको ओढनी—(जुन संयुक्त राज्य अमेरिका भन्ने पृथ्वीको पशुको दुई सिडमध्ये एक हो)—मिलेराइट एडभेन्टवाद प्रोटेस्टेन्ट सिड बन्यो। त्यसै समयमा, पहिले आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट भनी दाबी गर्ने मण्डलीहरू धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादमा परिणत भए, अथवा मिलेराइटहरूले तिनीहरूलाई जस्तो पहिचान गरे, “रोमकी छोरीहरू।” जब प्रोटेस्टेन्टहरूले १८४३ मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश अस्वीकार गरे, तिनीहरू पतित भए र मिलेराइटहरूले प्रोटेस्टेन्टवादको ओढनीलाई निरन्तर वहन गरे। मिलेराइट इतिहास, उहाँको “उजाडस्थानकी मण्डली”लाई परमेश्वरको वचनको पूर्ण समझसम्म ल्याउने परमेश्वरको कार्यको शिखर थियो।

अनुसन्धानी न्यायको उद्घाटनले परमेश्वरको व्यवस्थाको, र विशेष गरी विश्रामदिनको, परीक्षा ल्यायो। तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश घोषणा गर्न त्यस्तो मण्डली आवश्यक थियो जसले परमेश्वरको व्यवस्था उच्च राख्थ्यो, जुन अन्धकार युगमा पोषीय परम्परा र रीतिरिवाजहरूका अधीनमा गाडिएको थियो। ख्रीष्टले प्रोटेस्टेन्टहरूलाई १८४० देखि १८४४ को इतिहाससम्म ल्याउनुभयो र एलियाहको परीक्षा प्रस्तुत गर्नुभयो, जसको प्रतीक विलियम मिलर हुनुहुन्थ्यो; र जब प्रोटेस्टेन्टहरूले मिलरको सन्देश अस्वीकार गरे, तब तिनीहरू रोममा फर्किए। मिलरद्वारा प्रदान गरिएको पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको परीक्षा कर्मेल पर्वतमा एलियाहद्वारा प्रतीकित गरिएको थियो।

एलियाह सबै मानिसहरूकहाँ आएर भने, “तिमीहरू कहिलेसम्म दुई मतको बीचमा अलमलिरहन्छौ? यदि परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ भने उहाँकै पछि लाग; तर यदि बाल हो भने त्यसकै पछि लाग।” अनि मानिसहरूले उनलाई एक शब्द पनि उत्तर दिएनन्। १ राजा १८:२१

१८४० मा, मिलर र पहिलो स्वर्गदूतद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एलियाहको सन्देशको सामना गर्दा, प्रोटेस्टेन्टहरूले बाललाई नै छाने!

प्रोटेस्टेन्ट सुधार आन्दोलन बाइबलका सत्यहरूको एक उन्मोचन थियो, जसको आरम्भ “बिहानको तारा” सँग भयो, जुन थुआतीराको मण्डलीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासकालमा दिइने प्रतिज्ञा गरिएको थियो। बाइबलमाथिको प्रत्यक्ष आक्रमण त्यसभन्दा धेरै शताब्दी पहिले नै आरम्भ भएको थियो, र यो The Great Controversy मा स्पष्ट रूपले प्रस्तुत गरिएको छ, विशेष गरी वाल्डेन्सियनहरूको इतिहासमा। सन् १९३० मा, बेन्जामिन विल्करसनले Our Authorized Bible Vindicated नामक पुस्तक प्रकाशित गरे। उक्त पुस्तकले ती पवित्र मूल पाठहरूमाथि

चलाइएको युद्धलाई अभिलेखबद्ध गर्दछ, जुन अन्ततः King James Bible को अनुवादका लागि प्रयोग गरिएका थिए, साथै क्याथोलिकहरू, धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद, र लाओदिकीया-सम्बन्धी एडभेन्टिस्टहरूले प्रचार गरेका तथा अझै पनि प्रचार गर्दै आएका विविध शैतानी जालसाजी पाठहरूलाई पनि। यो युद्ध वाल्डेन्सियनहरूको इतिहासभन्दा धेरै अघिदेखि नै आरम्भ भएको थियो, तर तिनीहरू ती व्यक्तिहरूका मार्गचिन्ह र प्रतीक हुन्, जसले अन्ततः सन् १६११ को King James Bible मा अनुवाद गरिएका सही हस्तलिपिहरूको महत्त्वको साक्षी दिन आफ्नो जीवन अर्पण गरे।

१६११ मा King James Bible को निर्माण एक अत्यन्त विशिष्ट अनुवाद प्रक्रियामार्फत सम्पन्न भएको थियो। बाइबलको अनुवाद तथा प्रकाशनको प्रक्रिया उत्पादनका सात चरणहरूद्वारा पूरा गरिएको थियो। यसलाई सम्पन्न गर्न सात वर्ष पनि लागेको थियो, र सात बाइबलीय वर्ष भनेको दुई हजार पाँच सय बीस दिन हो। निश्चय नै, यही त्यही भविष्यसूचक दिनहरूको संख्या हो जसमा येशूले दानिएल नौको परिपूर्तिमा धेरैसँग वाचा दृढ गर्नुभयो। त्यस पवित्र हप्ताको मध्यभागमा ख्रीष्ट क्रूसमा चढाइनुभयो, र निश्चय नै क्रूसारोपित ख्रीष्ट नै बाइबलको केन्द्र हुनुहुन्छ। परमेश्वरको शुद्ध वचन उत्पादन गर्नका लागि ती सात चरणहरू यस प्रकार थिए।

- पहिलो: व्यक्तिहरूद्वारा प्रारम्भिक अनुवाद: करिब ५० जना अनुवादकहरूलाई छ वटा समितिमा विभाजन गरिएको थियो, र प्रत्येक समिति बाइबलका भिन्न-भिन्न खण्डहरूको जिम्मेवारीमा थियो। यी व्यक्तिहरूले मूल भाषाहरू (हिब्रू, अरामाइक, र ग्रीक) बाट अंग्रेजीमा अनुवाद गर्ने कार्य गरे।
- दोस्रो: समितिगत पुनरावलोकन: प्रत्येक समितिले कुनै खण्डको आफ्नो अनुवाद पूरा गरेपछि, उक्त कार्यको पुनरावलोकन समितिका सदस्यहरूले आफैं गरे। यसले सामूहिक सुझाव र त्रुटि-संशोधनको अवसर प्रदान गर्‍यो।
- तेस्रो: सामान्य समितिद्वारा समीक्षा: त्यसपछि प्रत्येक व्यक्तिगत समितिद्वारा गरिएको अनुवादलाई विद्वानहरूको एउटा ठूलो समूहसमक्ष प्रस्तुत गरियो, जसलाई सामान्य समिति भनिन्थ्यो। यो समिति छवटै अनुवाद समितिमध्ये प्रत्येकबाट आएका प्रतिनिधिहरूबाट बनेको थियो। उनीहरूले सम्पूर्ण कार्यको समीक्षा गर्दै विभिन्न समितिहरूका अनुवादहरूको तुलना र समन्वय गरे।
- चौथो: अतिरिक्त पुनरावलोकन र संशोधन: सामान्य समितिको संशोधित संस्करणलाई थप पुनरावलोकन र परिष्करणका लागि व्यक्तिगत समितिहरूकहाँ पुनः पठाइयो। यस पुनरावृत्त प्रक्रियाले अनुवाद सुसंगत र शुद्ध रहेको सुनिश्चित गर्न सहयोग गर्‍यो।
- पाँचौँ: अन्तिम समीक्षा र अनुमोदन: व्यक्तिगत समितिहरूले आफ्ना संशोधनहरू पूरा गरेपछि, अन्तिम मस्यौदा अन्तिम समीक्षा र अनुमोदनका लागि महासमितिसमक्ष पेश गरियो।
- षष्ठः राजकीय अनुमोदन र प्रकाशन: त्यसपछि अनुमोदित अनुवाद राजा जेम्स प्रथमसमक्ष उहाँको अनुमोदनका लागि प्रस्तुत गरियो।
- सातौँ: एकपटक उनले आफ्नो शाही अनुमोदन प्रदान गरेपछि, उक्त अनुवाद १६११ मा बाइबलको King James Version (Authorized Version) का रूपमा प्रकाशित भयो।

परमप्रभुका वचनहरू शुद्ध वचनहरू हुन्; भूमिको भट्टीमा खारिएको, सात पल्ट शुद्ध पारिएको चाँदीझैं। हे परमप्रभु, तपाईंले तिनीहरूलाई जोगाउनुहुनेछ; यस पुस्तादेखि सधैंभरि तिनीहरूलाई सुरक्षित राख्नुहुनेछ।
भजनसंग्रह १२:६, ७.

परमेश्वरको वचनविरुद्ध शैतानको युद्धमा, र त्यस उग्रद्वै भएको इतिहासका विभिन्न सन्देशवाहकहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका मार्गचिह्नहरूविरुद्ध, तथा उहाँको वचनलाई—King James Bible of 1611—ठीकरीतिले विभाजन गर्न प्रयोग गरिनुपर्ने सही कार्यविधिविरुद्ध, Psalm twelve मा विशेष रूपमा चिन्हित गरिएको एउटा मार्गचिह्न छ। भ्रष्ट क्याथोलिक पाण्डुलिपिहरूमार्फत उत्पादित विभिन्न नक्कली बाइबलहरूमध्ये कुनै पनि Psalm twelve का मापदण्डहरू पूरा गर्दैन। सात चरण लिएको शुद्धीकरण प्रक्रियाले, र दुई हजार पाँच सय बीस दिनको अवधिले, King

James Bible नै परमेश्वरका “pure words” हुन् भन्ने कुरालाई चिन्हित गर्दछ। परमेश्वरले King James Bible लाई आफ्ना शुद्ध वचनको रूपमा सदासर्वदा सुरक्षित राख्ने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ, र यसकारण उहाँले Protestant reformers ले, William Miller सहित, प्रयोग गरेको “historicism” को कार्यविधिलाई पनि स्थिर राख्ने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ।

चौधौँ शताब्दीमा जोन विक्लिफ, जसलाई The Great Controversy पुस्तकमा “सुधार आन्दोलनको प्रभात तारा” भनेर पहिचान गरिएको छ, परमेश्वरद्वारा बाइबललाई यस्तो भाषामा अनुवाद गर्न प्रयोग गरिनुभयो, जसलाई साधारण मानिसले समेत बुझ्न सकोस्। उहाँ त्यही सन्देशवाहक हुनुहुन्छ, जसले प्रोटेस्टेन्ट सुधार आन्दोलनको प्रारम्भको मार्गचिह्नलाई संकेत गर्नुहुन्छ।

“वाइक्लिफले आरम्भ गरेको त्यो महान् आन्दोलन, जसले अन्तरात्मा र बुद्धिलाई स्वतन्त्र पार्न, र यति लामो समयदेखि रोमको विजय-रथमा बाँधिएका राष्ट्रहरूलाई मुक्त गर्नुपर्ने थियो, आफ्नो स्रोत बाइबलमै पायो। यही त्यो आशिष्को प्रवाहको मूलस्रोत थियो, जो जीवनको जलझैं चौधौँ शताब्दीदेखि युगौंसम्म बगिरहेको छ। वाइक्लिफले पवित्र धर्मशास्त्रलाई परमेश्वरको इच्छाको प्रेरित प्रकाश, विश्वास र आचरणको पर्याप्त नियम भनी पूर्ण विश्वासका साथ स्वीकार गरे। उनलाई रोमको मण्डलीलाई दैवी, अचूक अधिकार ठान्न, र हजार वर्षदेखि स्थापित शिक्षाहरू तथा परम्पराहरूलाई प्रश्रविहीन श्रद्धाका साथ स्वीकार गर्न शिक्षित गरिएको थियो; तर उनले यी सबैबाट मुख फर्काए र परमेश्वरको पवित्र वचन सुन्न लागे। यही त्यस्तो अधिकार थियो, जसलाई स्वीकार गर्न उनले जनतालाई आग्रह गरे। पोपमार्फत बोल्ने मण्डलीको स्थानमा, उनले एकमात्र साँचो अधिकार परमेश्वरको वचनद्वारा बोलिने परमेश्वरकै स्वर हो भनेर घोषणा गरे। अनि उनले केवल बाइबल परमेश्वरको इच्छाको सिद्ध प्रकाश हो भनेर मात्र शिक्षा दिएनन्, तर पवित्र आत्मा नै यसको एकमात्र व्याख्याता हुनुहुन्छ, र प्रत्येक मानिसले यसको शिक्षाहरूको अध्ययनद्वारा आफ्नो कर्तव्य आफैले सिक्नुपर्छ भनेर पनि सिकाए। यसरी उनले मानिसहरूको मनलाई पोप र रोमको मण्डलीबाट हटाई परमेश्वरको वचनतर्फ फर्काए।”

“वाइक्लिफ सुधारकहरूमध्ये एक अत्यन्त महान् व्यक्ति थिए। बुद्धिको व्यापकता, विचारको स्पष्टता, सत्यलाई कायम राख्ने दृढता, र त्यसको प्रतिरक्षामा देखाएको साहसमा, उहाँपछिका थोरैले मात्र उहाँको बराबरी गरे। जीवनको पवित्रता, अध्ययन र परिश्रममा अविराम लगनशीलता, अविकृत निष्ठा, तथा आफ्नो सेवकाइमा ख्रीष्टजस्तो प्रेम र विश्वसनीयताले पहिलो सुधारकलाई चिह्नित गर्‍यो। र यो त्यस्तो युगको बौद्धिक अन्धकार र नैतिक भ्रष्टताको बाबजुद पनि थियो, जसबाट उहाँ उदित हुनुभएको थियो।”

“वाइक्लिफको चरित्र पवित्र धर्मशास्त्रहरूको शिक्षाप्रद तथा रूपान्तरणकारी शक्तिको साक्ष्य हो। बाइबलले नै उनलाई जे थिए, त्यस्तै बनायो। प्रकाशनका महान् सत्यहरूलाई ग्रहण गर्ने प्रयत्नले सबै सामर्थ्यहरूमा ताजगी र बल प्रदान गर्दछ। यसले मनलाई विस्तार गर्दछ, बोधशक्तिलाई तीक्ष्ण बनाउँछ, र निर्णयशक्तिलाई परिपक्व पार्दछ। बाइबलको अध्ययनले प्रत्येक विचार, भावना, र आकांक्षालाई अन्य कुनै अध्ययनले गर्न नसक्ने प्रकारले उदात्त बनाउनेछ। यसले उद्देश्यमा स्थिरता, धैर्य, साहस, र अटलता दिन्छ; यसले चरित्रलाई परिष्कृत गर्दछ र आत्मालाई पवित्र बनाउँछ। धर्मशास्त्रहरूको एकनिष्ठ, श्रद्धापूर्ण अध्ययन, जसले विद्यार्थीको मनलाई प्रत्यक्ष रूपमा अनन्त मनसँग सम्पर्कमा ल्याउँछ, संसारलाई मानव दर्शनले प्रदान गर्ने अत्युत्तम तालिमबाट कहिल्यै उत्पन्न भएका भन्दा अझ सशक्त र अझ सक्रिय बुद्धिका, साथै अझ उदात्त सिद्धान्तका मानिसहरू प्रदान गर्नेथियो। ‘तपाईंका वचनहरूको प्रवेशले,’ भजनकार भन्छन्, ‘ज्योति दिन्छ; यसले समझ प्रदान गर्दछ।’ भजनसंग्रह 119:130।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 93, 94.

द ग्रेट कन्ट्रोभर्सीमा जोन विक्लिफसम्बन्धी साक्ष्यपछि, सिस्टर ह्याइटले विश्वासयोग्य सुधारकहरूको (वेयमार्कहरू) एक सूची प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, जो अन्ततः सुधारक जोन नक्ससम्म पुग्छ। उहाँले स्कटल्याण्डकी रानी मेरीले जोन नक्ससमक्ष राखेको एउटा महत्त्वपूर्ण प्रश्नलाई पहिचान गर्नुहुन्छ।

“जोन नक्सले परमेश्वरको वचनका सत्यहरूमा पोषण पाउन चर्चका परम्परा र रहस्यवादबाट मुख फर्काएका थिए, र विशाईको शिक्षाले रोमको संगत त्यागी सताइएका सुधारकहरूसँग आफूलाई जोड्ने उनको सङ्कल्पलाई

दृढ बनाएको थियो....”

“स्कटल्याण्डकी रानीको सामुन्ने आमनेसामने उपस्थित गराउँदा, जसको उपस्थितिमा प्रोटेस्टेन्टहरूको धेरै नेताहरूको उत्साह शिथिल भएको थियो, जोन नक्सले सत्यका पक्षमा अडिग साक्षी दिए। उनलाई स्नेहपूर्ण व्यवहारले वशमा पार्न सकिएन; धम्कीहरूका सामु उनी कत्ति पनि विचलित भएनन्। रानीले उनलाई विधर्मको अभियोग लगाइन्। उनले राज्यद्वारा निषेध गरिएको धर्म ग्रहण गर्न जनतालाई सिकाएका छन्, र यसरी प्रजाहरूले आफ्ना शासकहरूको आज्ञापालन गर्नुपर्छ भन्ने परमेश्वरको आज्ञा उल्लङ्घन गरेका छन्, उनले घोषणा गरिन्। नक्सले दृढतापूर्वक उत्तर दिए:—‘जसरी साँचो धर्मले न त आफ्नो उद्गम न त आफ्नो अधिकार राजकुमारहरूबाट, तर केवल अनन्त परमेश्वरबाट पाउँछ, त्यसरी नै प्रजाहरू आफ्ना शासकहरूको रुचिअनुसार आफ्नो धर्म गढ्न बाध्य हुँदैनन्। किनकि प्रायः यस्तो हुन्छ कि शासकहरू, अरू सबैभन्दा बढी, परमेश्वरको साँचो धर्मबारे सबैभन्दा अज्ञानी हुन्छन्। यदि अब्राहामका सम्पूर्ण सन्तानले फिरौनको धर्म मानेका भए, जसका प्रजा उनीहरू लामो समयसम्म थिए, म तपाईंलाई बिन्ती गर्दछु, महारानीज्यू, तब संसारमा कस्तो धर्म रहन्थ्यो? अनि यदि प्रेरितहरूको दिनमा सबैले रोमी सम्राटहरूको धर्म मानेका भए, म तपाईंलाई बिन्ती गर्दछु, महारानीज्यू, आज पृथ्वीमा कस्तो धर्म रहन्थ्यो? ... यसरी, महारानीज्यू, तपाईंले बुझ्न सक्नुहुन्छ कि प्रजाहरू आफ्ना शासकहरूको धर्म मात्र बाध्य छैनन्, यद्यपि उनीहरूलाई तिनलाई आदर दिन आज्ञा गरिएको छ।”

मरियमले भनिन्, “तपाईं धर्मशास्त्रको एक प्रकारले व्याख्या गर्नुहुन्छ, र तिनीहरू [रोमी शिक्षकहरू] त्यसलाई अर्को प्रकारले व्याख्या गर्छन्; मैले कसलाई विश्वास गरूँ, र न्यायाधीश को हुनेछ?”

“‘तिमीहरूले परमेश्वरलाई विश्वास गर्नुपर्छ, जसले आफ्नो वचनमा स्पष्ट रूपमा बोल्नुहुन्छ,’ सुधारकले उत्तर दिए; ‘अनि वचनले तिमीहरूलाई जे-जे सिकाउँछ, त्यसभन्दा पर न त एउटालाई न अर्कोलाई नै विश्वास गर्नु। परमेश्वरको वचन आफैंमा स्पष्ट छ, र यदि कुनै एक ठाउँमा अस्पष्टता छ भने, पवित्र आत्मा, जो कहिल्यै आफ्नै विरुद्ध हुनुहुन्न, उही कुरा अन्य स्थानहरूमा अझ स्पष्ट रूपमा व्याख्या गर्नुहुन्छ, ताकि हठपूर्वक अज्ञानी रहनेहरू बाहेक अरू कसैका निम्ति कुनै सन्देह बाँकी नरहोस्।’ यिनै सत्यहरू निर्भीक सुधारकले आफ्नो ज्यानको जोखिममा राजसत्ताको कानमा सुनाए। उही अडिग साहसका साथ उनले आफ्नो उद्देश्यमा दृढ रहे, प्रार्थना गर्दै र प्रभुका युद्धहरू लड्दै, जबसम्म स्कटल्याण्ड पापसत्ताबाट स्वतन्त्र भएन।” द ग्रेट कन्ट्रीभर्सि, 250, 251.

सुधारक र रानीबीचको अन्तरक्रियाले सुधार आन्दोलनको इतिहासभित्र रहेको तेस्रो सूत्रलाई प्रकाशमा ल्याउँछ, जसले बाइबल, सुधारकहरू, र बाइबलीय अध्ययनको पद्धतिलाई नक्कल गर्न शैतानले गरेको प्रयासलाई पहिचान गर्दछ। रानीलाई यूहन्नाको उत्तर यो थियो कि सही पद्धति “historicism” हो, जुन यस आधारमा अवस्थित छ कि पवित्र आत्माद्वारा एक भविष्यवाणीमूलक इतिहासको रेखालाई अर्को भविष्यवाणीमूलक इतिहासको रेखाद्वारा व्याख्या गरिन्छ।

अन्धकारमा ज्योति प्रकट गरिएको थियो। वाइक्लिफ र प्रारम्भिक सुधारकहरूले, मिलेराइट इतिहासभरि नै, बाइबलीय अध्ययनको एक विधि प्रयोग गरे, जसलाई “ऐतिहासिकतावाद” भनिन्छ। बाइबल-अध्ययनको बाइबलीय विधिको इतिहास प्रायः बेवास्ता गरिन्छ, तर यदि कसैले मिलरले अपनाएका र त्यसपछि Future for America ले ग्रहण गरेका भविष्यवाणी-व्याख्याका नियमहरूको महत्त्व साँचो रूपमा देख्ने हो भने, यसलाई चिन्नु अत्यावश्यक छ।

सिस्टर ह्याइटले परमेश्वरका नामधारी प्रजाका रूपमा केवल दुईवटा मण्डलीहरूलाई चिनाउनुभएको छ—ती हुन् प्राचीन इस्राएल र सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डली।

“हामीलाई किन परमेश्वरका जनहरू भनिन्छ भन्ने कारणहरू बारम्बार दोहोर्याइनुपर्छ। व्यवस्था 4:1-13”
Manuscript Releases, volume 8, 426.

‘प्रेरितहरूको मण्डली,’ पोपको अन्धकारको अवधिमा उजाडस्थानमा रहेको मण्डलीलाई कहिल्यै पनि परमेश्वरका नामित जनहरू भनिएन, किनकि उक्त पद (जसको अर्थ नाम दिइनु हो) ले त्यस्तो मण्डलीलाई जनाउँछ जसलाई परमेश्वरको व्यवस्थाका भण्डारपाल हुने जिम्मेवारी दिइएको हुन्छ, र एडभेन्टिज्मसँगै तिनीहरू परमेश्वरका

भविष्यसूचक सत्यहरूका पनि भण्डारपाल हुनुपर्ने थियो।

“परमेश्वरले यस युगमा आफ्नो मण्डलीलाई, जसरी उहाँले प्राचीन इस्राएललाई बोलाउनुभएको थियो, पृथ्वीमा ज्योतिका रूपमा खडा हुन बोलाउनुभएको छ। सत्यको शक्तिशाली चिर्ने हतियारद्वारा, पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूद्वारा, उहाँले तिनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट र संसारबाट छुट्याएर आफूकै पवित्र समीपतामा ल्याउनुभएको छ। उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्थाका निक्षेपधारी बनाउनुभएको छ र यस समयका भविष्यवाणीका महान् सत्यहरू तिनीहरूलाई सुम्पनुभएको छ। जसरी प्राचीन इस्राएललाई सुम्पिएका पवित्र ईश्वरीय वचनहरू थिए, त्यस्तै यी पनि संसारलाई सुनाइनुपर्ने पवित्र भरोसा हुन्। प्रकाश १४ का तीन स्वर्गदूतहरूले ती मानिसहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले परमेश्वरका सन्देशहरूको ज्योति ग्रहण गर्छन् र पृथ्वीको लम्बाइ र चौडाइभरि चेतावनी सुनाउन उहाँका प्रतिनिधिहरूका रूपमा अघि बढ्छन्।” टेस्टिमोनियज, खण्ड ५, ४५५।

विलियम मिलर परमेश्वरका भविष्यसूचक सत्यहरू खोल्नका लागि चुनिएका दूतका प्रतिनिधि थिए, र जब ती सत्यहरूले १८४४ मा एक जनसमूहलाई परमपवित्र स्थानको खुला ढोकासम्म डोर्‍याए, तब परमेश्वरले परमेश्वरकै व्यवस्था प्रकट गर्नुभयो। वाइक्लिफ बाइबल खोल्ने र प्रोटेस्टेन्ट सुधारको आरम्भ उत्पन्न गर्ने कार्यमा एउटा मार्गचिह्न हुन्, तर उहाँ “भविष्यवाणीका महान् सत्यहरू” स्थापित गर्ने परमेश्वरको कार्यका पनि एउटा मार्गचिह्न हुनुहुन्छ। जोन वाइक्लिफ पोपसत्ताको बाह्र सय साठी वर्षे शासनको इतिहासमा चिनिएको प्रभाततारा थिए। उहाँको कार्य चौधौँ शताब्दीमा आरम्भ भयो, त्यसपछि सत्रौँ शताब्दीमा त्यस भविष्यसूचक रेखाको अर्को मार्गचिह्न १६११ मा किङ जेम्स बाइबलको प्रकाशन थियो। त्यस रेखामा अघि बढ्दै अन्ततः हामी मिलरका भविष्यसूचक व्याख्याका नियमहरूको मार्गचिह्नमा पुग्दछौँ। मिलर सत्यको त्यस रेखामा एउटा मार्गचिह्न हुन्, र उहाँका नियमहरू पनि त्यस्तै हुन्। उहाँका नियमहरूले एड्भेन्टवादको अन्त्यमा Prophetic Keys को प्रकाशनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एउटा मार्गचिह्नको साक्षी दिन्छन्।

यदि हामीले मिलरका नियमहरू भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासको एक रेखाभित्रको त्यस्तो मार्गचिह्न थिए भन्ने कुरा बुझ्दैनौँ, जसले बाइबलका मौलिक र शुद्ध पाठहरूको संरक्षण गर्ने कार्यलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, साथै बाइबलको साँचो समझलाई उद्घाटित गर्ने कार्यलाई पनि—जसका लागि सुधारकहरूलाई “historicism” भनिने अध्ययनको पवित्र कार्यविधि बुझ्न र प्रयोग गर्न अगुवाइ गरिनु आवश्यक थियो—भने, एड्भेन्टवादको अन्त्यमा तेस्रो स्वर्गदूतको ज्योति प्रस्तुत गर्ने र संरक्षण गर्ने कार्यसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यताहरू चित्र आवश्यक सूचना हामीसँग हुँदैन। यस कारणले, त्यो ऐतिहासिक रेखाको संक्षिप्त सर्वेक्षण गर्नु महत्त्वपूर्ण छ।

“प्रोटेस्टेन्ट” शब्दको एकमात्र वास्तविक परिभाषा रोमको विरोध गर्नु हो। यदि कुनै मण्डलीले रोमको विरोध गर्न छोड्छ भने, त्यो अब प्रोटेस्टेन्ट रहँदैन, र त्यसपछि यो रोमकी छोरी बन्छ, जसरी प्रथम स्वर्गदूतको सन्देशलाई अस्वीकार गर्ने प्रोटेस्टेन्टहरू बने। क्याथोलिक मण्डलीबाट निस्केका प्रोटेस्टेन्टहरूको “आदर्शवाक्य” बनेको प्रमुख समझाइ “बाइबल, र केवल बाइबल” थियो। तथापि, इतिहासले यस तथ्यको साक्षी दिन्छ कि बाइबललाई ठीकसँग विभाजन गरिनु आवश्यक थियो।

परमेश्वरको सामु आफूलाई ग्रहणयोग्य ठहरिएको, लज्जित हुन नपर्ने, सत्यको वचनलाई ठीक रीति विभाजन गर्ने कामदारको रूपमा प्रस्तुत गर्न परिश्रम गर। तर अपवित्र र व्यर्थ कुराकानीहरूबाट अलग रहो; किनकि तिनले अझ बढी अधर्मतर्फ बढाउँछन्। २ तिमोथी २:१५, १६।

सत्यको वचनलाई ठीकसँग विभाजन गर्ने आफ्नो प्रयासमा प्रोटेस्टेन्टहरूलाई प्रयोग गर्न अगुवाइ गरिएको बाइबलीय अध्ययनको विधि “इतिहासवाद” हो। त्यो विधि शैतानले आक्रमण गर्न लक्षित गरेको एक विशिष्ट र गम्भीर निशाना थियो, र उसले वास्तवमै आक्रमण गर्‍यो।

“हामीले आफैंका लागि जान्नुपर्छ कि ख्रीष्टियनता के कुराले निर्माण गर्छ, सत्य के हो, हामीले प्राप्त गरेको विश्वास के हो, बाइबलका नियमहरू के हुन्—ती नियमहरू, जो हामीलाई सर्वोच्च अधिकारबाट दिइएका छन्।” The

सुधारकहरूदेखि लिएर विलियम मिलरसम्म प्रयोग गरिएको बाइबलीय कार्यविधिलाई कमजोर पार्ने कार्यको आरम्भ विशेष रूपमा पन्ध्रौं शताब्दीमा फ्रान्सिस्को रिबेरा (1537-1591) नामक एक जेसुइट विद्वानबाट भएको भनेर पहिचान गरिन्छ, जसलाई भविष्यवादी व्याख्यालाई लोकप्रिय बनाएको श्रेय दिइन्छ। उनले प्रकाशको पुस्तकमा एक टीका लेखे, जसले अगमवाणीहरूको एक भविष्यकेन्द्रित व्याख्या प्रस्ताव गर्‍यो र तिनलाई ऐतिहासिक सन्दर्भबाट टाढा राख्यो। रिबेराले यो कार्यविधि त्यस सत्यको प्रतिरोध गर्ने उद्देश्यले आविष्कार गरे, जुन ऐतिहासिकतावादको कार्यविधिले सधैं उत्पन्न गर्दै आएको थियो। त्यो सत्य यो थियो कि रोमका पोप बाइबलका अगमवाणीअनुसारका ख्रीष्ट-विरोधी हुन्।

सत्रौं र अठारौं शताब्दीमा प्रोटेस्टेन्टवादले रिबेराको झूटा कार्यविधि शैतानी र अविश्वसनीय थियो भन्ने कुरा बुझेको थियो भन्ने तथ्य प्रमाणसहित देखाउन सकिन्छ। त्यस इतिहासका प्रोटेस्टेन्टहरूले जेसुइट विद्वानका “अपवित्र र व्यर्थ बकबक” को विरोधमा पुस्तकहरू र पुस्तिकाहरू लेखे। तर 1909 मा ट्रोजन घोडा, Scofield Reference Bible, प्रकाशित भयो, र बाइबलका पादटिप्पणीहरूमा समावेश गरिएका सन्दर्भहरू रिबेरा र Manuel Lacunza (1731-1801) नामक अर्का जेसुइटका शिक्षाहरूमा आधारित थिए। Lacunza ले Juan Josafat Ben-Ezra भन्ने छद्मनाममा लेखे, र The Coming of the Messiah in Glory and Majesty शीर्षकको पुस्तक प्रकाशित गरे। उहाँभन्दा अघि रिबेराले गरेझैं, उक्त पुस्तक प्रकाशको पुस्तकमा भएका भविष्यवाणीहरूको परिपूर्तिमाथि प्रत्यक्ष आक्रमण थियो।

शैतानलाई थाहा थियो कि उसले भ्रमद्वारा धुमिल पार्नुपर्ने सन्देश प्रकाशितवाक्यको पुस्तकबाट आउने अन्तिम चेतावनीको सन्देश थियो। स्कोफिल्ड रेफरेन्स बाइबलभित्रका सन्दर्भहरूमा ती दुई जेसुइट पादरीहरूको अपवित्र र व्यर्थ बकवासलाई समावेश गराउँदा, शैतानले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टहरूलाई जेसुइट पद्धतिहरू स्वीकार गर्नतर्फ डोर्‍याउन सक्‍यो, यसरी तिनीहरूलाई सत्यतर्फ अन्धो तुल्यायो। शैतानले धेरै क्याथोलिक भविष्यवाणीसम्बन्धी नमूनाहरू प्रविष्ट गराएर यो कार्य सिद्ध गर्‍यो, जसले बाइबलको भविष्यवाणीको ख्रीष्टविरोधी को हो भन्ने कुरा स्पष्ट रूपमा पहिचान गर्ने सम्भावनालाई हटाइदियो। शैतानका लागि यो छल कठिन थिएन, किनकि 1843 मा मिलरको सन्देशलाई अस्वीकार गरेर प्रोटेस्टेन्टहरू पहिले नै रोमी मण्डलीतर्फ फर्किसकेका थिए।

वर्षौंको अवधिमा ख्रीष्टलाई क्रूसमा चढाइएपछि सुरु भएका शैतानका बाइबलमाथिका आक्रमणहरूलाई अभिलेखबद्ध गर्ने थुप्रै पुस्तकहरू र लेखहरू प्रकाशित भएका छन्। त्यो आक्रमण यस्तो बिन्दुमा पुगेको थियो कि जाली बाइबलहरू उत्पन्न गर्न जाली पाण्डुलिपिहरू प्रस्तुत गरिए। शैतानले परमेश्वरको वचनलाई आफ्नो जीवनकालभरि र ती सुधारकहरूको मृत्यु पछि पनि समर्थन गर्न उठाइएका सुधारकहरूमाथि समेत आक्रमण गर्‍यो।

जरा विचार गर्नुहोस्, आधुनिक सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट इतिहासकारहरू र धर्मशास्त्रीहरूले विलियम मिलरको विषयलाई कसरी व्यवहार गर्छन्। मानौं तिनीहरूले उनका हड्डीहरू उखेलेर मिसिसिप्पी नदीमा फ्याँकिदिए।

“विलियम मिलरले शैतानको राज्यलाई विचलित पारिरहेका थिए, र त्यो महाशत्रुले केवल सन्देशको प्रभावलाई निष्फल पार्ने मात्र होइन, सन्देशवाहक स्वयंलाई नै नष्ट गर्ने प्रयत्न पनि गर्‍यो। जब फादर मिलरले आफ्ना श्रोताहरूका हृदयमा पवित्रशास्त्रका सत्यहरूको व्यावहारिक अनुप्रयोग गरे, तब जसरी यहूदीहरूमा ख्रीष्ट र उहाँका प्रेरितहरू विरुद्ध क्रोध भइकिएको थियो, त्यसरी नै नामधारी ख्रीष्टियनहरूमा पनि उहाँको विरुद्ध रोष प्रज्वलित भयो। मण्डलीका सदस्यहरूले नीच वर्गहरूलाई उचालिदिए, र धेरै अवसरहरूमा उहाँ सभा-स्थलबाट निस्कँदा उहाँको प्राण लिनका लागि शत्रुहरूले षड्यन्त्र रचे। तर पवित्र स्वर्गदूतहरू त्यस भीडमा उपस्थित थिए, र तिनमध्ये एकजनाले, मानिसको रूप धारण गरेर, प्रभुका यस सेवकको बाहुला समात्यो र उहाँलाई क्रोधित भीडबाट सुरक्षित रूपमा बाहिर लैजायो। उहाँको कार्य अझै समाप्त भएको थिएन, र शैतान तथा उसका दूतहरू आफ्नो उद्देश्यमा निराश भए।” Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

हेर, Adventism का ती नै दुई वर्गहरू (धर्मशास्त्रीहरू र इतिहासकारहरू) ले मिलरका नियमहरूको वैधतालाई कसरी कम आँकदै र ढाकछोप गर्दै आएका छन्, जसलाई Sister White ले हामीलाई वास्तवमा तीन स्वर्गदूतका सन्देशहरू घोषणा गर्ने सबैले प्रयोग गर्नेछन् भनी जानकारी दिनुहुन्छ।

“तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश घोषणा गर्ने कार्यमा संलग्नहरू पवित्रशास्त्रहरूको खोजी त्यही योजनाअनुसार गरिरहेका छन् जुन फादर मिलरले अपनाएका थिए। Views of the Prophecies and Prophetic Chronology शीर्षकको सानो पुस्तकमा फादर मिलरले बाइबल अध्ययन तथा यसको व्याख्याका लागि निम्न सरल तर बुद्धिसंगत र महत्त्वपूर्ण नियमहरू प्रस्तुत गर्छन्:—”

“[एकदेखि पाँचसम्मका नियमहरू उद्धृत गरिएका छन्।]”

“माथि उल्लिखित कुरा यी नियमहरूको एक अंश हो; र बाइबलको हाम्रो अध्ययनमा प्रस्तुत गरिएका सिद्धान्तहरूलाई ध्यान दिनु हामी सबैका लागि हितकर हुनेछ।” Review and Herald, November 25, 1884.

परमेश्वरको वचनको विकास र स्थापनासँग सम्बन्धित भविष्यसूचक इतिहास-रेखाका ती तीन धाराहरूको पुनरावलोकन नगरी, विलियम मिलरलाई सन्देशको आफ्नो प्रस्तुतिमा एलियाद्वारा प्रतिरूपित सन्देशवाहकका रूपमा, धर्मीहरूको पुनरुत्थानमा मिलर उठाइनेछन् भन्ने प्रतिज्ञामा मोशाको रूपमा, र आफ्नो खेत छोडेर एलियाको सन्देशको सेवा गर्न इच्छुक भएकामा एलीशाको रूपमा समर्थन गर्ने एउटा प्रमुख साक्ष्यको महत्त्व देख्न असम्भव छ। सिस्टर ह्याडटले यी तीनै बाइबलीय वीरहरूलाई विलियम मिलरको प्रतिरूप ठहराउनुभएको छ, जसलाई आजका आधुनिक एड्भेन्टिस्ट धर्मशास्त्रीहरू र इतिहासकारहरूले अठारौँ शताब्दीका कुनै “बेचारा किसान केटा” मात्र भएझैं व्यवहार गर्छन्।

विलियम टिन्डेल भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासको यस रेखामा खडा गराइएका धेरै सुधारकहरूमध्ये एक थिए। यदि म यसरी भन्न सक्छु भने, उनले सम्पर्क गरेका पोपका दूतहरूका विरुद्ध उनको ‘मिशन वक्तव्य’ यस्तो थियो, “म हलो जोल्ने केटोलाई धर्मशास्त्रका विषयमा तिमीहरूले जान्नुभन्दा अधिक जान्ने बनाउनेछु।” विलियम मिलर त्यही कृषक-केटो थिए, जसले हलो जोल्थे र टिन्डेलको भविष्यवाणी पूरा गरे।

यस प्रस्तावनालाई, अहिलेसम्म हामीले प्रस्तुत गरेका कुराहरूको समर्थनमा ल्याउन सकिने सम्पूर्ण इतिहासको दृष्टिले, धेरै सरलीकृत गरिएको छ। अब हामी अल्फा र ओमेगाका केही चिह्नहरूको विचार गर्नेछौं, ताकि मिलरलाई एक मार्गचिन्ह र एक सन्देशवाहकको रूपमा पुनः विचारतर्फ डोर्‍याउन सकियोस्।

दानियेलको पुस्तक दुई पुस्तकहरूले मिलेर बनेको एक पुस्तकको आरम्भ हो। त्यस पुस्तकको अन्त्य प्रकाशको पुस्तक हो। यद्यपि तिनीहरू दुई पृथक् पुस्तकहरू हुन्, तथापि तिनीहरूले मिलेर एउटै पुस्तकलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

धेरै वर्षअघि, मेरो सार्वजनिक रूपमा एक प्रसिद्ध सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट धर्मशास्त्रीसँग संवाद भएको थियो, जो सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट चर्चको जनरल कन्फरेन्सअन्तर्गतको बाइबिलिकल रिसर्च इन्स्टिट्युटमा कार्यरत थिए। ती धर्मशास्त्रीले दानियल अध्याय ११ का अन्तिम छ पदहरूको विषयमा मेरो बुझाइ, साथै दानियलको पुस्तकमा उल्लिखित “daily” सम्बन्धी मेरो बुझाइ सच्याउने प्रयत्न गरिरहेका थिए। हाम्रो यो संवाद केही समयावधिसम्म चल्यो, किनकि त्यसमा उहाँले एउटा लेख प्रस्तुत गर्नुभयो, जसको मैले प्रत्युत्तर दिएँ; त्यसपछि उहाँले फेरि त्यसको उत्तर दिनुभयो, अनि निःसन्देह मैले पनि आफ्ना विचार पुनः प्रस्तुत गरें, र यसरी क्रम जारी रह्यो। त्यस संवादको क्रममा उहाँले मलाई जानकारी गराउनुभयो कि जनरल कन्फरेन्समा उहाँले कार्य गर्ने समितिमा उहाँलाई दानियलको पुस्तकसम्बन्धी विशेषज्ञका रूपमा मानिन्थ्यो, र उहाँका एक सहकर्मीलाई प्रकाशको पुस्तकसम्बन्धी स्थायी विशेषज्ञका रूपमा लिइन्थ्यो। हाम्रो संवादहरूमा उहाँ प्रकाशको पुस्तकका बुँदाहरूलाई प्रत्यक्ष रूपमा सम्बोधन गर्न चाहनुहुन्थ्यो, तर ती विषयहरू आफ्ना सहकर्मीकहाँ पठाउन चाहनुहुन्थ्यो। उहाँ छलफललाई केवल दानियलको पुस्तकभित्र मात्र सीमित राख्न चाहनुहुन्थ्यो।

बहिनी ह्वाइटले दानिएल र प्रकाशको पुस्तक एउटै पुस्तक हुन् भन्ने कुरा स्पष्ट रूपमा बताउनुहुन्छ। त्यस स्तरमा तिनीहरूले बाइबलको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जुन दुई पुस्तकहरू—पुरानो र नयाँ—बाट बनेको एउटै पुस्तक हो। बहिनी ह्वाइटले यहूदी मण्डलीबारे पनि टिप्पणी गर्नुहुन्छ, जसले केवल पुरानो पुस्तकलाई मात्र त्यो एउटै पुस्तक ठान्छ; अनि उहाँले तिनको विषयमा पनि टिप्पणी गर्नुहुन्छ, जसले पुरानो पुस्तकलाई उपेक्षा गर्छन्, किनकि तिनीहरूले केवल नयाँ पुस्तकलाई मात्र बुझ्छन्, अथवा केवल नयाँ पुस्तकलाई मात्र बुझ्न इच्छुक हुन्छन्। उहाँको प्रेरित गवाही यो हो कि यदि तपाईंले केवल नयाँलाई मात्र स्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईंले पुरानोलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ, र त्यसको विपरीत पनि त्यस्तै हो। कुनै धर्मशास्त्रीले आफू दानिएलको विशेषज्ञ हो, तर प्रकाशको होइन, भनी दाबी गर्नु भनेको केवल पुरानो नियमलाई मात्र स्वीकार गर्ने यहूदी धारणा दोहोर्‍याउनु हो, र हामीलाई थाहा छ, त्यो संकीर्ण दृष्टिकोणले यहूदीहरूलाई कहाँ पुर्‍यायो। यस प्रश्नको कुनै पनि एक पक्ष लिनु—पुरानोलाई स्वीकार गरेर नयाँलाई अस्वीकार गर्नु, वा नयाँलाई स्वीकार गरेर पुरानोलाई अस्वीकार गर्नु—भन्नुको अर्थ सम्पूर्ण गवाहीलाई अस्वीकार गर्नु हो।

“उद्धारकर्ताले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्नुभयो कि तिनीहरूले यी कुराहरू बुझेका छन् कि छैनन्। तिनीहरूले उत्तर दिए, ‘हुन्छ, प्रभु।’ तब उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, ‘यसकारण स्वर्गको राज्यका निम्ति शिक्षित गरिएको हरेक शास्त्री त्यो गृहस्वामीजस्तै हो, जसले आफ्नो भण्डारबाट नयाँ र पुराना वस्तुहरू निकाल्छ।’ यस दृष्टान्तमा येशूले आफ्ना चेलाहरूका सामु ती व्यक्तिहरूको उत्तरदायित्व प्रस्तुत गर्नुभयो, जसको काम उहाँबाट पाएको ज्योति संसारलाई दिनु हो। त्यसबेला अस्तित्वमा रहेको सम्पूर्ण धर्मशास्त्र पुरानो करार नै थियो; तर त्यो केवल प्राचीनहरूका निम्ति मात्र लेखिएको थिएन; त्यो सबै युगका लागि र सबै मानिसहरूका लागि थियो। येशू चाहनुहुन्थ्यो कि उहाँको शिक्षाका शिक्षकहरूले पुरानो करारलाई लगनशीलतापूर्वक खोज्नु, ताकि अगमवाणीमा पूर्वघोषित मसीहको रूपमा उहाँको पहिचान स्थापित गर्ने र संसारप्रति उहाँको मिशनको स्वरूप प्रकट गर्ने ज्योति त्यहाँ पाउन सकून्। पुरानो र नयाँ करार अविभाज्य छन्, किनकि दुवै ख्रीष्टका शिक्षाहरू हुन्। केवल पुरानो करारलाई मात्र ग्रहण गर्ने यहूदीहरूको शिक्षा उद्धारतर्फ लैजाने होइन, किनकि तिनीहरूले त्यस उद्धारकर्तालाई अस्वीकार गर्छन्, जसको जीवन र सेवकाई व्यवस्था र अगमवाणीहरूको परिपूर्ति थियो। अनि पुरानो करारलाई त्याग्नेहरूका शिक्षा पनि उद्धारतर्फ लैजाने होइन, किनकि त्यसले ख्रीष्टको प्रत्यक्ष साक्षीलाई अस्वीकार गर्छ। संशयवादीहरू पुरानो करारलाई अवमूल्यन गर्ने कार्यबाट आरम्भ गर्छन्, र त्यसपछि नयाँ करारको वैधतालाई अस्वीकार गर्न अर्को एक कदम मात्र बाँकी रहन्छ; यसरी दुवै अस्वीकार गरिन्छन्।”

“यहूदीहरूले ख्रीष्टियन जगत्माथि आज्ञाहरूको महत्त्व, त्यसमा पनि विश्रामदिनको बाध्यकारी व्यवस्थाको महत्त्व देखाउनमा थोरै प्रभाव पार्छन्, किनकि सत्यका पुराना भण्डारहरू प्रस्तुत गर्दा तिनीहरूले येशूका व्यक्तिगत शिक्षाहरूमा रहेका नयाँ भण्डारहरूलाई पन्छाइदिन्छन्। अर्कोतर्फ, ख्रीष्टियनहरूले यहूदीहरूलाई ख्रीष्टका शिक्षाहरूलाई ईश्वरीय ज्ञानको भाषाको रूपमा स्वीकार गराउन प्रभाव पार्न असफल हुनुको सबैभन्दा बलियो कारण यो हो कि उहाँको वचनका भण्डारहरू प्रस्तुत गर्दा तिनीहरूले पुरानो नियमका धन-सम्पत्तिलाई तिरस्कारका साथ व्यवहार गर्छन्, जो मोशामार्फत परमेश्वरका पुत्रका आरम्भिक शिक्षाहरू हुन्। तिनीहरूले सीनैबाट घोषित व्यवस्था, र अदनको बगैंचामा स्थापित चौथो आज्ञाको विश्रामदिनलाई अस्वीकार गर्छन्। तर सुसमाचारको सेवक, जसले ख्रीष्टका शिक्षाहरूको अनुसरण गर्छ, उसले पुरानो र नयाँ दुवै नियमको गहन ज्ञान प्राप्त गर्नेछ, ताकि उसले तिनीहरूलाई मानिसहरूका सामु तिनीहरूको साँचो ज्योतिमा—एक अविभाज्य समग्रको रूपमा, जसमा एउटाले अर्कामाथि निर्भर रहँदै त्यसलाई प्रकाशमान पनि बनाउँछ—प्रस्तुत गर्न सकोस्। यसरी, येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई शिक्षा दिनुभएझैं, तिनीहरूले आफ्ना भण्डारबाट ‘नयाँ र पुराना कुराहरू’ निकाल्नेछन्।” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

अघिल्लो सल्लाहको अर्को अनुप्रयोग लाओदिकियाका एडभेन्टिस्टहरूका लागि पनि छ। पुरानो र नयाँ दुवै नियमसहित सम्पूर्ण बाइबलमाथि विश्वास गर्ने दाबी गर्दै, तर अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नु भनेको केवल एउटै साक्षीलाई स्वीकार गर्ने उही खाल्डोमा पर्नु हो। सत्य स्थापित गर्न दुई साक्षी आवश्यक हुन्छन्; त्यसैले एउटै साक्षीद्वारा सत्य स्थापित गर्न असम्भव छ, र यदि कसैले त्यसो गर्ने प्रयास गर्छ भने उसले दुवै साक्षीलाई अस्वीकार गरिरहेको हुन्छ; तिनीहरूले आफ्नो विश्वासलाई ‘अर्ध-सत्यहरू’ भनेर उल्लेख गरिएको कुरामाथि आधारित गरिरहेका

हुन्छन्।

अब म एउटा प्रश्न पुनः दोहोर्‍याउनेछु, जुन सन् २०२३ को जुलाईदेखि प्रकाशित हुँदै आएका आरम्भिक लेखहरूमध्ये एकमा थियो। त्यो प्रश्न हो, “सन् १८६३ देखि एडभेन्टवादबाट के नयाँ ज्योति प्रकट भएको छ?” यसको सरल उत्तर हो, “कुनै पनि छैन।”

“दानिएल र प्रकाशको पुस्तक एउटै हुन्। एउटा अगमवाणी हो, अर्को प्रकाशन; एउटा मोहर लगाइएको पुस्तक हो, अर्को खोलिएको पुस्तक हो। यूहन्नाले गर्जनहरूले उच्चारण गरेका रहस्यहरू सुने, तर उनलाई ती नलेख्न आज्ञा दिइयो।” सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट बाइबल कमेन्टरी, खण्ड ७, १७१।

त्यसैले, अल्फा र ओमेगाले दानियेल पहिलो पुस्तक हो र प्रकाश अन्तिम पुस्तक हो भन्ने कुरा जनाउँछ। दानियेलले एडभेन्टवादको सुरुवातलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ र प्रकाशले एडभेन्टवादको अन्त्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

“प्रकाशको पुस्तक एउटा मुद्रांकित पुस्तक हो, तर यो खोलिएको पुस्तक पनि हो। यसले यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दिनहरूमा हुन जाने अद्भुत घटनाहरूको अभिलेख गर्दछ। यस पुस्तकका शिक्षाहरू निश्चित छन्, रहस्यमय र अबोधगम्य छैनन्। यसमा दानियेलमा जस्तै भविष्यवाणीको उही रेखा पुनः ग्रहण गरिएको छ। परमेश्वरले केही भविष्यवाणीहरू दोहोर्‍याउनुभएको छ, यसरी तिनलाई महत्त्व दिनुपर्छ भनी देखाउनुभएको छ। प्रभुले कुनै ठूलो परिणाम नभएका कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुन्।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

एडभेन्टवादको आरम्भमा, ती नै पदहरूमा जो एडभेन्टवादका केन्द्रीय स्तम्भ हुन्, ती पदहरूमा जो १७९८ मा अनमुद्रित गरिएका थिए; येशूले आफूलाई “पाल्मोनी,” अद्भुत सङ्ख्याकर्ताका रूपमा परिचय दिनुभयो। एडभेन्टवादको अन्तमा, येशूले आफूलाई “अल्फा र ओमेगा,” अद्भुत भाषाशास्त्री—परमेश्वरको वचनका रूपमा परिचय दिनुहुन्छ। यस कारण, एडभेन्टवादको आरम्भ र पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश “समयमा टाँगिएको” थियो। एडभेन्टवादको अन्तमा, तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश उहाँको वचनमा टाँगिएको हुनेछ।

एडभेन्टवादको आरम्भ र अन्त्य बाइबलीय अगमवाणीको छैटौँ राज्यको इतिहासको अवधिभित्रै घटित हुन्छ; त्यसैले तिनीहरू संयुक्त राज्य अमेरिकाको आरम्भ र अन्त्यको अवधिभित्रै घटित हुन्छन्। संयुक्त राज्य अमेरिकाको अगमवाणीय इतिहास गणतन्त्रवाद र प्रोटेस्टेन्टवादका दुई सिङहरूको इतिहास हो। त्यस इतिहासको निष्कर्षमा ती दुई सिङहरू थुम्बाबाट अजिङ्गरमा परिवर्तित भइसकेका हुनेछन्। गणतन्त्रवाद लोकतन्त्रमा परिवर्तित हुनेछ, र प्रोटेस्टेन्टवाद पतित प्रोटेस्टेन्टवादमा परिवर्तित हुनेछ। संयुक्त राज्य अमेरिकाका लागि परीक्षाकालको समयको प्याला आफ्नो अन्त्यतिर आउन थाल्दा—जसरी अहिले भइरहेको छ—पतित गणतन्त्रवाद र पतित प्रोटेस्टेन्टवादका ती दुई सिङहरूले पशुको प्रतिरूप निर्माण गर्नेछन्, र यसरी चर्च र राज्यलाई एउटै त्यस्तो सिङमा विलय गराउनेछन्, जसले अजिङ्गरझैं बोल्दछ। तर परमेश्वर साक्षीविहीन हुनुहुनेछैनन्; किनकि संयुक्त राज्य अमेरिकालाई यसको निष्कर्षतर्फ ल्याउने प्रक्रियामा उहाँले प्रोटेस्टेन्टवादको वास्तविक सिङ उठाउनुहुनेछ, ताकि त्यसले संयुक्त राज्य अमेरिकाभित्रको पशुको प्रतिरूपको पनि विरोध गरोस्, र त्यसपछि सम्पूर्ण संसारको सामना गर्ने पशुको प्रतिरूपको पनि विरोध गरोस्। संयुक्त राज्य अमेरिकाको अन्त्यमा प्रोटेस्टेन्ट सिङको उठान, संयुक्त राज्य अमेरिकाको आरम्भमा प्रोटेस्टेन्ट सिङ उठाइएको थियो, सोही ऐतिहासिक संरचनाभित्र सम्पन्न गरिनेछ। अघिल्लो करारका एक जनतालाई छोडिनेछ, र नयाँ जनता नयाँ करारका जनता बन्नेछन्। सूर्यको मुनि कुनै नयाँ कुरा छैन।

जब हामी अल्फा र ओमेगालाई मूल्याङ्कन गर्न मिलेराइट इतिहासमा बुझिएका र प्रस्तुत गरिएका समय-सम्बन्धी भविष्यवाणीहरू प्रयोग गर्छौं, तब हामी पाउँछौं कि तिनीहरू वास्तवमा एउटै हुन्। प्रत्येक समय-सम्बन्धी भविष्यवाणी त्यही इतिहासबाट सुरु हुन्छ जहाँ त्यो भविष्यवाणी घोषणा गरिन्छ, र त्यो इतिहासले सधैं त्यही इतिहासको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ जहाँ त्यो भविष्यवाणी पूरा हुन्छ।

दुई हजार तीन सय वर्षको भविष्यवाणीको इतिहास ई.पू. ४५७ मा भएको तेस्रो आज्ञादेखि आरम्भ भयो र १८४४ अक्टोबर २२ मा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा अन्त्य भयो। तेस्रो आज्ञाको आगमनसम्म, तर त्यसको आगमनअघि नै,

मन्दिर र यरूशलेम खडा गर्ने काम सम्पन्न गरिएको थियो। त्यसै प्रकार, तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनसम्म पुग्ने इतिहासमा, मिलेराइट मन्दिरका आधारभूत सत्यहरू स्थापित गरिएका थिए।

१७९८ मा, ईसा पूर्व ७२३ मा उत्तरी दस गोत्रहरूको तितरबितर पारिनुबाट आरम्भ भएको दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको भविष्यवाणी पूरा भयो। त्यस भविष्यवाणीले बाह्र सय साठी वर्षका दुई अवधिहरूलाई चिह्नित गर्‍यो, जसले मूर्तिपूजक वास्तविक रोमद्वारा वास्तविक मन्दिर र वास्तविक यरूशलेमको कुल्चाइलाई सूचित गर्दछ; त्यसपछि पोपीय रोमले आध्यात्मिक नगर र मन्दिरलाई बाह्र सय साठी वर्षसम्म कुल्च्यो। यो भविष्यवाणी उत्तरी राज्यको विनाश र त्यस राज्यका प्रजाहरूको तितरबितर पारिनुबाट आरम्भ भयो। भविष्यवाणीको मध्यबिन्दुमा पर्ने ५३८ सालले, बाइबलीय भविष्यवाणीको चौथो राज्य अर्थात् मूर्तिपूजक रोमद्वारा परमेश्वरका जनताको कुल्चाइको अन्त्यलाई चिह्नित गर्छ, र अन्धकार युगको उजाडस्थानमा परमेश्वरको मण्डलीको तितरबितर पारिनुलाई उत्पन्न गर्छ। १७९८ मा यस समयसम्बन्धी भविष्यवाणीको अन्त्यले बाइबलीय भविष्यवाणीको पाँचौँ राज्यको अन्त्यलाई चिह्नित गर्छ। उत्तरी दस गोत्रहरूको तितरबितर पारिनु, र उजाडस्थानमा भागेको ख्रीष्टीय मण्डलीको तितरबितर पारिनु, प्रोटेस्टेन्टवादको सीङ्ग बन्न नियत भएकाहरूको एकत्रीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। मार्गचिन्हहरू प्रायः विपरीत तत्त्वहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिन्छन्, र तितरबितर पारिनुले एकत्रीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्न सक्छ, जसरी एलियाहले यूहन्ना बप्तिस्मादातालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यही भविष्यवाणीसम्बन्धी टकरावमा एलियाह मर्दैनन्, तर यूहन्ना बप्तिस्मादाता मर्छन्।

ईसा पूर्व 677 मा दक्षिणी गोत्र यहूदा, (जसलाई धर्मशास्त्रहरूमा गौरवशाली देशको रूपमा पनि पहिचान गरिएको छ) दुई हजार पाँच सय बीस वर्षसम्म तितरबितर पारियो, जसको अन्त्य 22 अक्टोबर, 1844 मा भयो। त्यो भविष्यवाणीले परमेश्वरका जनहरूको कुल्चाइँदै जाने अवस्थालाई संकेत गरिरहेको थियो, जसलाई दानिएल 8:13, 14 मा दानिएलले “सेना” भनेर चिनाउँछन्।

तब मैले एक जना पवित्र जन बोलिरहेको सुनेँ, र अर्को पवित्र जनले बोलिरहेका त्यस निश्चित पवित्र जनलाई भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, र पवित्रस्थान तथा सेनादुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चिने दिइने विषयको दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ?” अनि उनले मलाई भने, “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” दानिएल 8:13, 14

इ.पू. ६७७ मा प्रारम्भ भएको दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको भविष्यवाणीसँग एउटै समयमा समाप्त भएको दुई हजार तीन सय वर्षको भविष्यवाणीले दानिएल ८:१३, १४ मा पहिचान गरिएको पवित्रस्थानको कुल्चाइलाई संकेत गरिरहेको थियो। इ.पू. ६७७ मा यहूदाको तितरबितरको भविष्यवाणी नबूकदनेसरका तीन आक्रमणहरूद्वारा पूर्वगामी भएको थियो, र त्यो भविष्यवाणी २२ अक्टोबर, १८४४ मा तेस्रो सन्देशको आगमनसँगै समाप्त भयो।

क्रमशः 1798 र 1844 मा समाप्त हुने दुई २५२०-वर्षीय भविष्यवाणीहरूले मिलेराइट मन्दिरको जग निर्माणका छयालिस वर्षहरूलाई पहिचान गर्छन्। मोशाले मन्दिर निर्माणसम्बन्धी निर्देशनहरू ग्रहण गर्न छयालिस दिन लगाए; ख्रीष्टको समयमा हेरोदद्वारा मन्दिरको पुनर्निर्माणमा छयालिस वर्ष लाग्यो, जसको समाप्ति ख्रीष्टको बप्तिस्माको वर्षमा भयो। बप्तिस्मापछि उहाँ चालीस दिनसम्म उजाडस्थानमा जानुभयो, र फर्केर आएपछि उहाँले पहिलो पटक मन्दिर शुद्ध पार्नुभयो, अनि कुतर्क गर्ने यहूदीहरूले उहाँले यस्तो काम कुन अधिकारले गर्नुभयो भनी जान्न चाहेका थिए।

यहूदीहरूको निस्तार-चाड नजिकै आएको थियो, र येशू यरूशलेममा जानुभयो। अनि उहाँले मन्दिरमा गोरु, भेडा र परेवा बेच्नेहरूलाई, तथा पैसा साट्नेहरूलाई त्यहाँ बसेका भेट्टाउनुभयो। अनि साना डोरीहरूबाट कोर्रा बनाई, उहाँले तिनीहरू सबैलाई, भेडा र गोरुहरू समेत, मन्दिरबाट निकालिदिनुभयो; पैसा साट्नेहरूका सिक्का छरपस्ट पारिदिनुभयो, र तिनीहरूका टेबुलहरू उल्टाईदिनुभयो। अनि परेवा बेच्नेहरूलाई उहाँले भन्नुभयो, “यी वस्तुहरू यहाँबाट लैजाओ; मेरा पिताको घरलाई व्यापारको घर नबनाओ।” तब उहाँका चेलाहरूले यो लेखिएको कुरा सम्झे, “तपाईंको घरप्रतिको उत्साहले मलाई भस्म पारेको छ।” तब यहूदीहरूले उहाँलाई जवाफ दिँदै भने, “तपाईंले यी कामहरू गर्नुहुँदा हामीलाई के चिन्ह देखाउनुहुन्छ?” येशूले तिनीहरूलाई जवाफ दिँदै भन्नुभयो,

“यस मन्दिरलाई भत्काइदेओ, र तीन दिनमा म यसलाई उठाइदिनेछु।” तब यहूदीहरूले भने, “यस मन्दिरको निर्माणमा छयालीस वर्ष लाग्यो, अनि तपाईंले यसलाई तीन दिनमै उठाउनुहुन्छ?” तर उहाँले आफ्नो शरीरको मन्दिरको विषयमा बोलिरहनुभएको थियो। यसकारण जब उहाँ मृतकहरूबाट बौरिउठ्नुभयो, तब उहाँका चेलाहरूले उहाँले तिनीहरूलाई यही कुरा भन्नुभएको थियो भनी सम्झे; अनि तिनीहरूले धर्मशास्त्रमा र येशूले भन्नुभएको वचनमा विश्वास गरे। यूहन्ना 2:13-22।

मिलरवादी मन्दिर पहिलो दुई हजार पाँच सय बीस वर्षीय भविष्यवाणीको समाप्तिमा १७९८ देखि छयालीस वर्षको अवधिमा निर्माण गरियो, र दोस्रो दुई हजार पाँच सय बीस वर्षीय भविष्यवाणीको परिपूर्तिमा १८४४ मा छयालीस वर्षपछि समाप्त भयो। ती छयालीस वर्षहरू पहिलो स्वर्गदूतको आगमनसँग आरम्भ भए र तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँग समाप्त भए, किनकि ख्रीष्टले भन्नुभयो कि उहाँको मन्दिर तीन दिनमा उठाइनेछ। यदि तपाईं यी तथ्यहरू हेर्न इच्छुक हुनुहुन्न भने, यो एउटा अनिच्छुक र अपरिवर्तित हृदयमा विद्यमान हुन सक्ने समस्याहरूभन्दा परका दुई मुख्य समस्याहरूका कारण हो। पहिलो समस्या यो हो कि तपाईं इतिहास दोहोरिन्छ भन्ने दृष्टिकोणबाट भविष्यसूचक वचनकाहाँ आउन इच्छुक हुनुहुन्न। तपाईं इतिहासवादी हुनुहुन्न। अर्को समस्या परमेश्वरको वचनद्वारा परमेश्वरको वचनभित्र अभिलेखित प्रतीकात्मक शब्दहरूलाई लागू गर्न असमर्थता हो। यी सबै भविष्यवाणीहरूको आरम्भले अन्त्यलाई पहिचान गराउँछ, र तिनले सधैं केवल दोहोरिने इतिहासहरूभन्दा धेरै बढी कुरा पनि पहिचान गराउँछन्।

बाइबलले भन्दछ कि हामी पवित्र आत्माका मन्दिर हौं, र शरीररूपी मन्दिर छयालीस गुणसूत्रहरूबाट बनेको छ। ती छयालीस गुणसूत्रहरूको अध्ययन गर्ने वैज्ञानिकहरूले हामीलाई जानकारी दिन्छन् कि तेइस पुरुष गुणसूत्रहरू र तेइस स्त्री गुणसूत्रहरू क्रूसको आकार भएको एक प्रोटिन वरिपरि बेरिएका हुन्छन्।

दानियेल बाह्र अध्यायमा परस्पर सम्बन्धित तीनवटा समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू छन्। पहिलोले पवित्र जनहरूको शक्तिको छरपस्ट पारिनुलाई संकेत गर्दछ, जसले लेवीव्यवस्था छब्बीसका “सात समय” लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। तिनीहरूद्वारा पूरा भएको पवित्र जनहरूको शक्तिको छरपस्ट पारिनु दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको थियो; तथापि, दानियेल बाह्रमा त्यस अवधिको अन्तिम आधा भागलाई मात्र उल्लेख गरिएको छ। यसले दानियेललाई उक्त घोषणाको आशय के थियो भन्ने कुरा नबुझेको रूपमा चित्रण गर्दछ।

अनि मैले सनको वस्त्र लगाएको त्यो मानिसलाई सुनेँ, जो नदीका जलहरूमाथि थियो; जब उसले आफ्नो दाहिने हात र आफ्नो बायाँ हात स्वर्गतिर उठायो, र सदा सर्वदा जीवित रहनुहुनेको नाममा शपथ खायो कि यो एक काल, दुई काल, र आधा कालसम्म रहनेछ; अनि जब उसले पवित्र जनहरूको शक्ति छरपस्ट पार्ने काम पूरा गर्नेछ, तब यी सबै कुराहरू समाप्त हुनेछन्। अनि मैले सुनेँ, तर बुझिनेँ; तब मैले भनेँ, हे मेरा प्रभु, यी कुराहरूको अन्त के हुनेछ? दानियेल 12:7, 8.

दानियेल अध्याय बाह्रले अन्तको समयमा, अर्थात् १७९८ मा, नखोलिएको सन्देश खुला भएको कुरा चित्रण गर्दछ। उक्त अंशमा दानियेलले विलियम मिलरलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो त्यस इतिहासमा बुद्धिमानहरूको प्रमुख प्रतीक हुन्। मिलरलाई सर्वप्रथम लेवीव्यवस्था अध्याय छब्बीसको दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको भविष्यवाणीतर्फ डोर्‍याइयो, र पद सात र आठमा उनले ती बुद्धिमानहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको तितरबितर पारिने घटना निश्चय नै परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई तितरबितर पार्नुभएको कुरासँग पहिचान गरिएको सत्यलाई मिलाउनु पर्दछ।

अनि यदि यी सबै हुँदाहुँदै पनि तिमीहरूले मेरो कुरा नसुन्ने हो भने, म तिमीहरूका पापहरूको कारण तिमीहरूलाई सात गुणा बढी दण्ड दिनेछु। अनि म तिमीहरूको सामर्थ्यको घमण्डलाई तोडिदिनेछु; र म तिमीहरूको आकाशलाई फलामझैं, अनि तिमीहरूको पृथ्वीलाई काँसाझैं बनाइदिनेछु। लेवीय व्यवस्था २६:१८, १९।

प्राचीन इस्राएलको “गर्व” त्यतिबेला प्रकट भयो, जब उनीहरूलाई परमेश्वरलाई आफ्ना राजाको रूपमा अस्वीकार गरेर एउटा मानवीय राजा रोज्न अनुमति दिइयो। तिनीहरूको त्यो गर्व—जुन पतनभन्दा अघि आउँछ (हितोपदेश

16:18) — तिनीहरूका वरिपरिका सबै मूर्तिपूजक राज्यहरूजस्तै हुन चाहने तिनीहरूको अभिलाषा थियो। पहिले उत्तरी राज्य र त्यसपछि दक्षिणी राज्यलाई हटाइनु क्रमशः ई.पू. 723 र ई.पू. 677 मा शक्तिको (राजाको) तितरबितर पारिनु थियो।

मिलरले ती बुद्धिमानहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्थे, जसले दानियल बाह्रका अधिल्ला पदहरूमा खोलिएको ज्ञानको वृद्धिलाई बुझेका थिए; र पद सात र आठमा उनी परमेश्वरका जनताको तितरबितर हुने दुई हजार पाँच सय बीस वर्षसँग एक हजार दुई सय साठी वर्षको सम्बन्ध नबुझेको रूपमा प्रस्तुत गरिएका छन्। दानियलले एडभेन्टवादको अन्त्यमा रहेका परमेश्वरका जनतालाई, साथै एडभेन्टवादको आरम्भमा रहेका मिलरलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्। एडभेन्टवादको अन्त्यमा पनि उही दुविधा विद्यमान छ, किनकि एडभेन्टवादले मिलरको “सात समय” सम्बन्धी समझलाई अलग राखेपछि तिनीहरू केवल एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई अन्धकार युगको रूपमा मात्र पहिचान गर्न बाध्य भए। अन्त्यका बुद्धिमानहरूले समाधान गर्नुपर्ने समस्या दानियल र मिलरले देखाएझैं समान प्रकृतिको थियो। साढे तीन समयलाई चित्रित गर्न सात समयको सट्टा लेवीय २६ को पारिभाषिक भाषा किन प्रयोग गरिएको छ?

मिलरले यस दुविधालाई कहिल्यै पूर्ण रूपमा मेलमिलाप गराएनन्, तर १८५६ मा अन्तिम “नयाँ भविष्यवाणीसम्बन्धी ज्योति” छवटा लेखहरूको शृङ्खलामा प्रस्तुत गरियो, जुन कहिल्यै पूरा भएनन्, र जसमा सात समयलाई मूर्तिपूजक रोमले परमेश्वरका शाब्दिक इसाएललाई कुल्चीमिल्ची गरेको साढे तीन वर्षको प्रतिनिधित्व गर्ने, त्यसपछि पापसीय रोमले आत्मिक इसाएललाई कुल्चीमिल्ची गरेको साढे तीन वर्षको प्रतिनिधित्व गर्ने भनी पहिचान गरिएको थियो। सात वर्षपछि एडभेन्टवादले सात समयसम्बन्धी सम्पूर्ण ज्योति स्पष्ट रूपमा अस्वीकार गर्‍यो, जसले अन्तकालमा १९८९ मा बुद्धिमानहरूका लागि यस दुविधालाई तयार गर्‍यो, जब, दानिएल अध्याय एघार, पद चालीसमा वर्णन गरिएझैं, पूर्व सोभियत सङ्घको प्रतिनिधित्व गर्ने देशहरू पापसी र संयुक्त राज्य अमेरिकाद्वारा बगाइए।

मिलरलाई दिइएको पहिलो ज्योति सन् १८६३ मा अस्वीकार गरियो, र यस विषयसम्बन्धी अन्तिम ज्योति हाइरम एड्सनद्वारा ती छवटा लेखहरूमा दिइयो। ती लेखहरू बन्द गरिए, र सात वर्ष (समय) पछि आधुनिक इसाएलको शक्तिलाई पन्छाइयो, ताकि केही वर्षअघि सही रूपमा बेबिलोनका छोरीहरू भनेर पहिचान गरिएका मूर्तिपूजक मण्डलीहरूको अनुकरण गरियोस्। लेवीव्यवस्था छब्बीसका सात समयहरू भविष्यसूचक सिद्धान्तका रूपमा ठेस लाने ढुङ्गा बने, र प्राचीन इसाएलको घमण्ड, जसको प्रतिनिधित्व उनीहरूको शाऊलले तिनीहरूमाथि राजाको रूपमा शासन गरेको भन्ने चाहनाले गरेको थियो, पुनः दोहोरियो। येशूले अन्त्यलाई आरम्भसँग प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ।

दानिएलको पुस्तकले ५०८ मा “दैनिक” हटाइएदेखि सुरु हुने एक हजार दुई सय नब्बे वर्षको भविष्यवाणीका साथै एक हजार तीन सय पैंतीस वर्षको भविष्यवाणीलाई पनि पहिचान गर्दछ। “दैनिक” हटाइनु भनेको ५३८ मा पोपसत्ताको उदयप्रति मूर्तिपूजक रोमले गरेको प्रतिरोध हटाइनुको प्रतिनिधित्व हो। ५३८ मा पोपसत्ता पृथ्वीको सिंहासनमा स्थापित हुनुभन्दा अघि तीस वर्षको एक संक्रमणकाल थियो, त्यसपछि बाँकी एक हजार दुई सय साठी वर्ष १७९८ मा समाप्त हुन्छ। एउटा राज्यबाट अर्को राज्यतर्फको तीस वर्ष संक्रमणले पोपसत्तात्मक शासनका अन्तिम वर्षहरूलाई पहिचान गराउँछ, जसले १७९८ मा बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यलाई पृथ्वीको सिंहासनमा स्थापित गरिनेतर्फ लैजान्छ। एक हजार दुई सय नब्बे वर्षको भविष्यवाणीको प्रारम्भले बाइबलीय भविष्यवाणीको एक राज्यबाट अर्को राज्यतर्फको संक्रमणलाई पहिचान गर्दछ, जसरी त्यस भविष्यवाणीको अन्त्यले पनि गर्दछ।

५०८ मा “दैनिक” हटाइएपछि आरम्भ भएको तेह्र सय पैंतीस वर्षको भविष्यवाणी १८४३ मा समाप्त हुन्छ।

रोजको बलिदान हटाइने समयदेखि, र उजाड पार्ने घृणित वस्तु स्थापित गरिने समयसम्म, एक हजार दुई सय नब्बे दिन हुनेछन्। धन्य त्यो हो, जो धैर्यसाथ पर्खेर एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म आइपुग्छ। दानिएल १२:११, १२।

तेह्र सय पैंतीस वर्षको भविष्यवाणी सन् १८४३ मा समाप्त भयो, र दानियलले भन्छन् कि जब त्यो भविष्यवाणी पूरा हुने समय आउँथ्यो, तब “पर्खेर बसेकाहरू” धन्य हुनेछन्। सिस्टर ह्याइटले यसलाई यसरी व्यक्त गर्नुहुन्छ।

“धन्य ती आँखाहरू, जसले 1843 र 1844 मा देखिएका ती कुराहरू देखे।”

“सन्देश दिइयो। र सन्देशलाई दोहोर्‍याउन कुनै ढिलाइ हुनु हुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा हुँदैछन्; अन्तिम कार्य अवश्य सम्पन्न गरिनुपर्छ। थोरै समयमा एउटा महान् कार्य सम्पन्न हुनेछ। परमेश्वरको नियुक्तिअनुसार चाँडै एउटा सन्देश दिइनेछ, जो बढ्दै गएर ठूलो पुकारमा परिणत हुनेछ। तब दानियेल आफ्नो भागमा उभिनेछ, आफ्नो साक्ष्य दिनका लागि।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

यसकारण, एक हजार तीन सय पैंतीस वर्षको भविष्यवाणीको आरम्भले मूर्तिपूजकतावादको धर्मबाट पोपतन्त्रवादको धर्मतर्फको संक्रमणलाई चिह्नित गर्दछ, यसरी प्रोटेस्टेन्टवादबाट मिलेराइट प्रोटेस्टेन्टवादतर्फको संक्रमणलाई पनि चिह्नित गर्दछ।

एडभेन्टवादका आधारभूत सत्यहरूलाई अस्वीकार गर्ने ती एडभेन्टिस्टहरूले, मिलेराइटहरूले प्रस्तुत गरेका सबै समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरूलाई, यहाँसम्म कि दानिएल 8:14 का दुई हजार तीन सय वर्षलाई समेत, अस्वीकार गर्छन्। उनीहरूले यो तथ्यलाई अवश्य नै इन्कार गर्न सक्छन्, तर तर्कसंगत रूपमा यो तथ्य सत्य हो भन्ने देखाउन सकिन्छ; तर अहिले मेरो आशय भिन्न भएकाले, यस लेखलाई निष्कर्षतर्फ ल्याउने प्रयत्न गर्दै गर्दा, म यस विषयलाई अहिलेलाई यत्तिकै छोड्छु।

ईसा पूर्व ६७७ मा यहूदाको “महिमामय देश” को तितरबितर पारिनु दानियल ८:१३, १४ मा उल्लेखित “सेना” को कुल्चिनुलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र आधुनिक महिमामय देश, संयुक्त राज्य अमेरिकाको स्थापना तर्फ संकेत गर्दछ। उही पदहरूका तेइस सय वर्षहरू ईसा पूर्व ४५७ मा आरम्भ भए, र यसले “पवित्रस्थान” को कुल्चिनुलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

तब मैले एक जना पवित्र जन बोलिरहेको सुनेँ, र अर्को पवित्र जनले बोल्ने त्यस विशेष पवित्र जनलाई भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, र पवित्रस्थान तथा सेनादल दुवैलाई कुल्चिनका लागि सुम्पिने विषयको यो दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ?” अनि उनले मलाई भने, “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” दानिएल 8:13, 14

ईसा पूर्व ६७७ र ईसा पूर्व ४५७ परमेश्वरका जन र परमेश्वरको पवित्रस्थानबीचको सम्बन्धद्वारा एक-अर्कासँग सम्बद्ध मितिहरू हुन्। परमेश्वरले सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा सेना र पवित्रस्थान दुवैलाई एकै समयमा फेरि एकसाथ ल्याउनुभयो। ईसा पूर्व ६७७ र ईसा पूर्व ४५७ बीचका दुई सय बीस वर्षहरूले त्यस्तो अवधिको प्रतीक जनाउँछन्, जसमा परमेश्वरले ज्योतिको वृद्धिलाई प्रतिनिधित्व गर्ने एउटा चिन्ह-स्तम्भ स्थापित गर्नुहुन्छ। सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा तेस्रो स्वर्गदूतको ज्योति आयो, पवित्रस्थानको ज्योति चम्कन थाल्यो, र त्यस ज्योति घोषणा गर्न त्यहाँ एउटा सेना उपस्थित थियो।

शैतान र ख्रीष्टले संलग्न तीन-तहको युद्धलाई पहिचान गर्ने भविष्यवाणीको रेखाभित्र, सन् 1611 को King James Bible प्रकाशित गरियो। ठीक दुई सय बीस वर्षपछि, सन् 1831 मा, विलियम मिलरले पहिलो पटक आफ्नो सन्देश प्रकाशित गरे:

“नौ वर्षसम्म विलियम मिलर यस कुरामा दृढविश्वास थिए कि उनले आफ्नो सन्देश मण्डलीहरूलाई दिनुपर्छ; तर उनले प्रतीक्षा गरे, यस आशामा कि कुनै मान्यताप्राप्त अधिकारले चाँडै आउनुहुने मुक्तिदाताको आनन्दमय समाचार घोषणा गर्नेछ। यसरी प्रतीक्षा गरेर, उनले केवल सन्देशको सत्यता नै प्रमाणित गरे; तिनीहरूको जीवित रहेको नाम थियो, तर तिनीहरू छिट्टै मरिरहेका थिए। सन् १८३१ मा मिलरले भविष्यवाणीहरूबारे आफ्नो पहिलो प्रवचन दिए।” Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

परमेश्वरले बाइबल निर्माण गर्न प्रयोग गरिएका पवित्र र सही मूल पाठहरूलाई सुरक्षित राख्नुभयो। त्यसपछि उहाँले सन् 1611 मा आफ्नो बाइबल उत्पन्न गर्नुभयो। त्यसपछि उहाँले एक जना सन्देशवाहकलाई उठाउनुभयो, जसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश उत्पन्न गर्न बाइबलभित्र अवस्थित, त्यहीँबाट व्युत्पन्न, र त्यहीँ स्थापित नियमहरूको प्रयोग

गर्ने थियो। सन् १८३१ मा, मिलरको सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइयो, जसरी ख्रीष्टको इतिहासमा यूहन्ना बप्टिस्माद्वारा सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइएको थियो, र जसरी प्रत्येक सुधारवादी आन्दोलनमा सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइएको छ। न्यायको उद्घाटनको घोषणा गर्ने मिलरको सन्देश, अर्थात् पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश, दुई सय बीस वर्षको भविष्यसूचक समयावधिको प्रयोगद्वारा प्रत्यक्ष रूपमा समर्थन गरिएको छ। यो बाइबलको भविष्यवाणीको छैटौँ राज्य—संयुक्त राज्य अमेरिका—को प्रारम्भमा दिइएको चेतावनीको सन्देश थियो।

१९९६ मा Future for America को सेवाकार्य आरम्भ भयो, र १९८९ मा उन्मोचित भएको तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश—पोपतन्त्रको घातक घाउको निको हुनु तथा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था पहिचान गराउने सन्देश—The Time of the End शीर्षकको एक पत्रिकामा प्रकाशित गरियो। एडभेन्टवादको अन्त्यको सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइयो, ठीक जसरी आरम्भको सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइएको थियो। प्रारम्भमा, त्यो सन्देश समयमाथि अवलम्बित थियो र यसले परमेश्वरको वचनभित्र निहित सत्यहरूको अझ विकसित रूपलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। १९९६ मा, १७७६ मा संयुक्त राज्य अमेरिकाको जन्म भएको दुई सय बीस वर्षपछि, एडभेन्टवादको अन्त्यको सन्देशलाई औपचारिक रूप दिइयो र यसले तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशको अझ विकसित रूपलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो।

जब हामी बाइबलको भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यको इतिहासमा रिपब्लिकन सिङ्ग र प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गको समानान्तर इतिहासको चर्चा गर्छौं, तब प्रोटेस्टेन्ट सिङ्ग को हो र को होइन भन्ने कुरा बुझ्नु आवश्यक छ।

परमेश्वरको सामु आफूलाई स्वीकृत देखिने गरी अध्ययन गर, सत्यको वचनलाई ठीकसँग विभाजन गर्ने, लज्जित हुन नपर्ने एक कामदार। तर अपवित्र र व्यर्थ बकबकबाट तर्क; किनकि तिनले अझ बढी अधर्मतिर वृद्धि गराउँछन्। २ तिमोथी २:१५, १६।